

Hàng
sách
phủ
trát

Ngô
Ngọc

Heying edit

Hồng Nhan Thủ Yrát (Bản Viết Tay Của Người Con Gái Đẹp) Ngô Ngọc

“**B**ây giờ các người tiến cung, là giúp Viên quý phi làm đồ trang sức, nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, nhất là thủ pháp điểm thúy (*) kia, tuyệt đối không được qua loa. Nường nường cố ý sai người bắt 700 con chim phỉ thúy (chim bóí cá), các người nhất định phải làm ra loại trang sức khiến ngài ấy hài lòng trước khi diễn ra sinh nhật của nường nường...”

(*) Điểm thúy (点翠): Kỹ thuật chế tác đồ trang sức, kết hợp hoàn mỹ giữa kỹ thuật kim khí và kỹ thuật khảm lông chim truyền thống của dân tộc Hán Trung Quốc. Thúy (翠) là lông chim phỉ thúy đắt đỏ và quý hiếm, cho nên những món trang sức này mặc nhiên trở thành sản phẩm chỉ dành cho những người thuộc tầng lớp quý tộc trở lên.

Đường tiến cung rất dài, quản sự công công dẫn theo một đám thợ thủ công dân gian đi tới chỗ ở dành cho bọn họ, vừa đi vừa căn dặn họ vào cung không nên gây chuyện sinh sự, vùi đầu làm việc chăm chỉ cho Viên quý phi mới là việc chính.

Cuống họng của công công kia vừa cao vừa nhọn, đám người nghe thấy liên tục gật đầu, duy chỉ có một thiếu nữ ở phía sau, mi tâm hơi nhú, xích lại gần ông lão tóc bạc trắng, nhỏ giọng nói: “Gia gia, 700 con chim phỉ thúy kia, thật sự muốn sử dụng toàn bộ để điểm thúy sao? Nếu như nhổ hết lông vũ của bọn chúng, chim phỉ thúy sẽ không sống nổi, như vậy không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?”

Điểm thúy là một nghệ thuật được lưu truyền từ xưa đến nay, thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn, nhất định phải rút lông vũ khi chim phi thúy còn sống, mất đi lông vũ chẳng mấy chốc chim phi thúy sẽ chết. Có thể nói, đằng sau mỗi một bộ trang sức hoàn mỹ, đều có quá nhiều sinh mệnh vô tội phải đổ máu.

“Trời cao có đức hiếu sinh, giết hại 700 con chim phi thúy như thế, thật sự là một tội nghiệt lớn...”

Thiếu nữ thở dài, ông lão vội vàng ho nhẹ một tiếng, ném một ánh mắt cho nàng, bảo nàng đừng nói nữa, trong cung nhiều người nhiều miệng, khó đảm bảo lời nói này sẽ không truyền đến tai Viên quý phi nương nương, đến lúc đó hai ông cháu bọn họ khó tránh một kiếp.

Nét mặt thiếu nữ âm đạm, cúi đầu, bên tai chợt truyền tới giọng nói trong trẻo của một nam tử trẻ tuổi: “Lý tổng quản, đây là nhóm thợ thủ công mới tiến cung sao?”

Thiếu nữ ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy một dáng người mạnh mẽ rắn rỏi dẫn đầu, ánh nắng chiếu trên lông mày hắc, lại như sơn thủy trong vắt động lòng người, tuấn tú vô song, thiếu nữ nhất thời nhìn ngây người.

Quản sự công công lập tức tiến tới lộ ra khuôn mặt tươi cười lấy lòng: “Đúng vậy, Thù Ti trân, ta đang dẫn bọn họ tới chỗ ở, ngài nhìn một cái, nhóm thợ thủ công này thế nào?”

Thù Ti trân này trong cung tiếng tăm rất lớn, hắc tên là Thù Tử Sơ, không biết lai lịch từ đâu, tay nghề siêu phàm, dâng hiến mấy bảo vật tuyệt thế cho Viên quý phi, Viên quý phi yêu thích không buông tay, lập tức triệu hắc tiến cung, quản lý Ti Trân Phòng (lo chuyện trang sức).

Theo lý thuyết Ti Trân Phòng do nữ quan quản lý, nhưng Thù Ti trân này không phải nữ, cũng không tịnh thân vào cung làm thái giám, trực tiếp một bước lên trời, trở thành một trong Tứ Ti đứng đầu Thượng cung cục (nắm giữ mọi việc chung trong cung), có thể nói là người người cực kỳ hâm mộ.

Chủ ý cho lần thu thập thợ thủ công dân gian này về làm trang sức cho Viên quý phi, không chỉ do hãn nói ra, Khánh Sinh yến (yến tiệc sinh nhật) cũng chủ yếu do hãn phụ trách, ngay cả 700 con chim phi thúy màu sắc nhất đẳng kia, đồn đại đều là một mình hãn bắt được, tất cả mọi người nói hãn đơn giản thần thông quảng đại, khó trách Viên quý phi coi trọng hãn như vậy.

Hiện tại trên đường vào cung, Thù Ti tần này đối với khuôn mặt tươi cười lấy lòng của quản sự công công, cũng chỉ khẽ nhếch khóe môi: “Lý tổng quản lựa chọn người, tự nhiên đều cực tốt.”

Đang nói, hãn nhìn một đoàn người sau lưng Lý tổng quản, gật gật đầu, cất cao giọng: “Sau khi Lý tổng quản an bài ổn thỏa cho chư vị, mời chư vị buổi tối theo ta đi Chiết Trúc uyển xem chim phi thúy, cũng có thể chọn trước mấy con luyện tay một chút, ý mọi người thế nào?”

Nhưng thợ thủ công kia tự nhiên vui mừng không thôi, từng người gật đầu nói vâng, duy chỉ có thiếu nữ áo xanh cúi đầu đứng sau cùng, khe khẽ thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài này như có như không, bay vào trong gió, thoáng qua liền mất, ai cũng chưa từng nghe thấy, lại khiến Thù Ti tần kia nâng mắt, từ xa nhìn về bóng dáng áo xanh kia một chút.

Cái nhìn này, sâu không đáy, như có điều suy nghĩ.

2.

Bên trong Chiết Trúc uyển, ánh trăng đung đưa, lúc đẩy cánh cửa kia ra, đám người bị một màn trước mắt dọa ngây người —

Chính giữa đại điện đặt một cái lồng chim mạ vàng cực lớn, bên trong có mấy trăm con chim phi thúy đang bay lít nhít, màu sắc lồng lẩy, đều là hàng thượng đẳng, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng lung linh, đẹp đến nỗi lòng người sợ hãi thán phục.

Thù Tử Sơ ở một bên nhìn phản ứng của mọi người, dường như rất hài lòng, phát tay, để bọn họ bắt đầu lựa chọn mấy con, bên cạnh sớm có

người hầu cầm lưới bắt đặc chế, sau khi thợ thủ công chọn được sẽ luôn cán dài vào, bắt những con chim phi thúy kia.

Trong nhất thời, tất cả mọi người chọn đến hoa mắt, hưng phấn vô cùng, phải biết, ngày thường tìm được một con chim phi thúy chất lượng tốt khó khăn thế nào, bây giờ lại có 700 con đưa ra cho bọn hăn lựa chọn, cái này đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, ngu gì mà không muốn!

Trong cảnh “tranh đoạt” hỗn độn, một thiếu nữ áo xanh lại cau mày, nhìn lồng chim mạ vàng cực lớn, giống như không đành lòng đối với mấy trăm con chim phi thúy này, chậm chạp chưa bắt đầu lựa chọn.

“Thanh Thanh, đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta đã tiến vào cung, nhất định phải làm tốt công việc này, con không đành lòng cũng vô dụng, nhanh chọn chim phi thúy đi, nếu chọc giận Thù đại nhân thì không tốt lắm...”

Ông lão tóc bạc trắng ghé vào cháu gái bên cạnh, tận tình khuyên nhủ: “Những con chim phi thúy này tuy đáng thương, nhưng chung quy mạng người vẫn quan trọng hơn, con đừng ngần ngại nữa, cùng lắm thì việc điểm thúy gia gia sẽ làm, con chỉ cần điêu khắc những món đồ trang sức kia là được?”

Ông lão họ Sầm, mở một cửa hàng trang sức ở hoàng thành, trong nhà mấy đời đều làm nghề này, tay nghề cực kỳ tốt, cho nên mới bị chọn vào trong cung.

Chỉ là cháu gái ông thiện tâm, từ nhỏ đã không đành lòng dùng thủ pháp điểm thúy làm đồ trang sức, mà Viên quý phi lại cứ yêu thích những món trang sức điểm thúy, dân chúng bọn họ thấp cổ bé họng, còn dám nói gì đó sao?

Thiếu nữ nghe gia gia khổ sở khuyên bảo một phen, cuối cùng thở dài đồng ý: “Vâng.”

Bọn họ cũng không biết, đoạn đối thoại bí mật này, đã không sót một chữ lọt vào tai Thù Tử Sơ, sóng mắt hăn lưu chuyển, giống như lơ đãng nhìn thiếu nữ một chút, phảng phất muốn nhìn nàng rõ hơn.

Chưa đến nửa tháng, trong cung trước sau liền tiến tới mấy nhóm người dân gian có nghề, bọn hăn đều được an bài ở Nam viện, số lượng đông đảo, môn phái không đồng nhất, có thể nói là thiên nam địa bắc, tề tụ một phòng, đủ thấy Khánh Sinh yển long trọng cỡ nào, Viên quý phi không hổ danh là sủng phi đứng đầu lục cung.

Khi Thù Tử Sơ an bài tất cả mọi chuyện đầu vào đấy, còn cố ý tới Nam viện một chuyến, cổ vũ sĩ khí.

“Các vị cao thủ tập chung, lúc này coi như đến đã đông đủ, tiếp theo chính là lúc chư vị thi triển tài năng, chỉ cần khiến Quý phi nương nương hài lòng, tuyệt đối sẽ không bạc đãi các vị, phú quý tiền đồ gần ngay trước mắt...”

Lời này chính xác làm nhiệt huyết của mọi người sôi trào, một cuộc “so đấu” không nhìn thấy chính thức bắt đầu, chỉ cần ai làm xong đồ trang sức trước, liền sẽ dâng từ Ti Trân phòng lên cho Viên quý phi, nếu lấy được sự yêu thích của Viên quý phi, vậy dĩ nhiên sẽ có thưởng lớn.

Ánh mắt của Viên quý phi cực cao, nàng ta yêu thích những món trang sức điểm thúy, kỹ nghệ này phức tạp vô cùng, trong lúc nhất thời người trong Nam viện đều vùi đầu dẩy nhanh tốc độ, vắt óc tìm mưu kế, chỉ mong làm ra một bộ trang sức điểm thúy khiến Viên quý phi hai mắt tỏa sáng.

Trong không khí bận rộn, duy chỉ có cháu gái của Sầm lão sư phụ – Sầm Thanh Thanh chưa hề đi qua Chiết Trúc uyển lựa chọn chim phi thúy, mỗi ngày chỉ ngồi ở lương đình (*) trong viện, nhìn về phía hoa quả cây cối, không biết đang điêu khắc cái gì.

lương đình

Xế chiều ngày nọ, Thù Tử Sơ trùng hợp tới Nam viện, xa xa liền trông thấy một bóng dáng thanh tú trong lương đình, hăn thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi lên trước.

Lúc Sầm Thanh Thanh phát hiện ra hăn liền giật nảy mình, vội vàng đứng lên hành lễ, Thù Tử Sơ lại chỉ khoát khoát tay, ngồi trước bàn,

cầm trâm cài tóc tinh tế Sầm Thanh Thanh đang làm lên ngấm nghĩa.

Sầm Thanh Thanh đứng bên có chút xấu hổ, Thù Tử Sơ cười nhẹ một tiếng, “Tay nghề rất tốt, trang nhã tinh xảo, chỉ là vì sao người không tới Chiết Trúc uyển chọn chim phi thúy?”

Sầm Thanh Thanh hơi cúi đầu, ánh tà dương buổi chiều chiếu vào lọn tóc của nàng khiến nàng nhiễm một tầng ánh vàng ấm áp, rất lâu, nàng mới nhìn hoa cỏ trước đình viện, nhẹ nhàng mở miệng:

“Thật ra không chỉ có lông chim phi thúy mới xinh đẹp rung động lòng người, trong nội viện này từng ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một hòn đá, đều là phong cảnh độc nhất vô nhị giữa thiên hạ, so với việc giết hại những sinh mệnh nhỏ vô tội kia, thà rằng điêu khắc những phong cảnh này vào trong trang sức, chẳng phải là càng tốt đẹp hơn sao?”

“Người cảm thấy nghệ thuật điểm thúy này là giết hại sinh linh?” Thù Tử Sơ bất ngờ hỏi, khuôn mặt không nhìn ra là vui hay giận.

Sầm Thanh Thanh lại như mới tỉnh mộng, bị dọa mặt mũi trắng bệch, “Vâng... xin lỗi, Thù đại nhân, là ta ăn nói linh tinh...”

Nàng cuống quýt thu đồ trên bàn ôm hết vào trong ngực, không dám tiếp tục nhìn Thù Tử Sơ cái nào, lấp bắp cáo lui: “Đại nhân ngồi thông thả, ta về phòng trước làm trâm cài đầu...”

“Này, ta dọa người vậy sao?” Thù Tử Sơ không gọi Sầm Thanh Thanh lại được, ngồi trong lương đình nhất thời cảm thấy buồn cười, trên mặt đất có một trâm cài tóc bị rơi lóe lên ánh sáng, hấn nướng mi, xoay người nhặt lên.

Trâm cài tóc mới nhìn cực kỳ giản dị, cảm giác chạm vào tay vừa tinh tế vừa ấm áp, phía trên còn điêu khắc hình ảnh hoa cỏ yếu điệu, dùng bạc vụn điểm xuyết ở giữa, mới lạ tao nhã, ý tưởng đặc biệt độc đáo.

Bên tai Thù Tử Sơ không khỏi quanh quẩn lời nói mềm mại của thiếu nữ: “Trong nội viện này từng ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một hòn đá, đều là phong cảnh độc nhất vô nhị giữa thiên hạ...”

Gió đêm thổi áo bào của hắn tung bay, gương mặt tuấn tú đối diện với trâm cài tóc kia, trong ánh tà dương khoe môi chặm rãi cong lên, lại dường như nhớ ra cái gì đó, trong đáy mắt dâng lên một nỗi đau thương không tên.

3.

Từ khi bắt đầu Thù Tử Sơ thường đi vào Nam viện, dáng vẻ hắn tuấn tú tiêu sái dẫn tới rất nhiều cô nương làm trang sức đều nảy mầm xuân tâm, hắn lại ai cũng không nhìn, trái lại có một lần bước vào trong lương đình đó, cầm khuyên tai Sầm Thanh Thanh vừa làm xong lên, khen không dứt miệng. (Editor: Bắt đầu tán gái nè J)

Lần này, trong lòng mấy cô nương ở Nam viện đều nổi lên vị chua, vô tình hay cố ý bắt đầu xa lánh Sầm Thanh Thanh.

Lúc Thù Tử Sơ vào Nam viện lần nữa, trùng hợp gặp một đám người vây quanh lương đình, “hợp nhau tấn công” Sầm Thanh Thanh.

“Kim châu (ngọc trai có màu vàng) không phải người trộm, còn ai vào đây?”

“Đúng vậy, chúng ta rõ ràng đặt trên bàn này, cùng lắm đi vào lấy đồ, ra ngoài hộp trang sức không cánh mà bay, trong lương đình này có một mình người ở, không phải người còn ai?”

“Đừng nói dối, nhanh mang đồ ra, nếu không chúng ta sẽ dẫn người đến chỗ Lý tổng quản!”

...

Một đám người lao nhao, Sầm Thanh Thanh trước bàn gấp đến đỏ bừng mắt, Sầm lão sư phụ bên cạnh nàng cũng cực kỳ tức giận, “Cái người ngậm máu phun người, cháu gái ta tuyệt đối không phải kẻ trộm, trên bàn này căn bản không có để kim châu gì cả!”

“Tại sao không có? Chính là bị nàng ta trộm!” Đám cô nương kia kiêu căng phách lối, vẫn một mực chắc chắn Sầm Thanh Thanh chính là kẻ trộm, thậm chí còn la hét muốn lột quần áo của nàng ra “soát người”.

Trong không khí hỗn loạn, một giọng nam tử vang lên bên tai mọi người: “Chuyện gì ồn ào?”

Tất cả mọi người quay đầu lại, lúc này mới phát hiện người đến đúng là Thù Tử Sơ.

Ánh mắt của cô nương dẫn đầu sáng lên, liền vội vàng tiến tới, “Thù Ti trân, ngài đến thật trùng hợp, nha đầu này ăn trộm kim châu của chúng ta.”

“Đúng vậy, Thù Ti trân, người tay chân không sạch sẽ như vậy, nên đuổi ra khỏi cung đi!”

Một đám người rất nhanh vây xung quanh Thù Tử Sơ, hăn một lời cũng không nói, chỉ nhìn bóng dáng áo xanh trong đình, hốc mắt thiếu nữ hơi phiếm hồng, “Ta không có, Thù đại nhân, ta không có trộm đồ!”

Trước bàn của nàng là một đồng hỗn loạn, trang sức mới làm xong bị lật lung tung, nhưng đá người kia vẫn không bỏ qua, nói chắc chắn nàng giấu kim châu trên người, nhất định phải lục soát mới biết được! Nhưng một cô nương gia đình tử tế, bị mọi người lột quần áo lục soát, nhục nhã cỡ nào, Sầm lão sư phụ sao có thể để cháu gái phải chịu nhục như vậy?

Một đám người cãi lộn không ngừng, Thù Tử Sơ bỗng nhiên quay đầu, nhìn mấy người gây chuyện, “Các người mất mấy hạt kim châu?” Cô nương cầm đầu sững sờ, nhưng cũng không chút hoang mang nhớ lại nói: “Đặt bên trong hộp trang sức, khoảng... khoảng tám, chín hạt.”

“Thật sự tám, chín hạt sao?” Thù Tử Sơ ngoắc ngoắc thái giám đứng ở cửa, trầm giọng nói, “Đi, gọi người của Ti Trân phòng tới, bảo các nàng mang danh sách lên, phía trên ghi tên tất cả các món đồ thợ thủ công mang vào cung, chỉ cần thẩm tra đối chiếu, liền có thể rõ ràng rành mạch.”

Hăn vừa dứt lời, mấy vị cô nương kia sắc mặt biến đổi, trên thực tế, những món đồ các nàng mang vào cung lần này, căn bản không có kim

châu!

“Chờ một chút, Thù Ti trân, hình như... hình như là chúng ta nhớ nhầm...” Sắc mặt mấy người ngượng ngùng, cúi đầu muốn xuyên qua đám người, lại bị Thù Tử Sơ gọi một tiếng bắt ở lại.

Sắc mặt hần lạnh lùng nói: “Một câu “nhớ nhầm” là xong rồi sao? Hủy đi trang sức người ta ngày đêm vất vả làm, còn bỗng dừng làm bản thanh danh của người ta, các người định cứ đi như vậy à?”

Hần chưa từng nói ra lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc, Sầm Thanh Thanh đứng trong đám người nhìn hần, trái tim như bị nhéo qua, dâng lên một sự cảm động khó diễn tả bằng lời.

Những người kia xám xịt đi lên, không chỉ bồi thường tổn thất, còn phải xin lỗi Sầm Thanh Thanh trước mặt mọi người.

Thù Tử Sơ quét qua đám người, gằn từng chữ: “Kể từ hôm nay, ai dám sinh sự làm loạn trong Nam viện, liền trực tiếp đưa đến Thận Hình Ti, nghiêm khắc trừng trị, nghe rõ chưa?”

Một trò hề cứ vội vàng kết thúc như vậy, đợi sau khi mọi người tản đi, Sầm lão sư phụ đối với Thù Tử Sơ là thiên ân vạn tạ, hần lại khoát tay, có điều tiến lên giúp Sầm Thanh Thanh thu dọn đồ đạc lộn xộn.

Thiếu nữ nhìn gương mặt tuần tú trước mắt, trong lòng ấm áp khó tả, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành một câu: “Thù đại nhân, cảm ơn ngài.”

Thù Tử Sơ ngẩng đầu nhìn cô một cái, khóe môi hơi cong, lại biến thành dáng vẻ dịu dàng thường ngày, “Sau này nếu như gặp phải tiểu nhân gây khó dễ, cứ tới tìm ta, ta sẽ làm chủ cho người.”

4.

Bị Thù Tử Sơ dọa sợ, trong Nam viện không người nào dám làm loạn, tất cả mọi người vui đầu ai làm việc nấy.

Sầm Thanh Thanh có khi sẽ nhìn cảnh cây bên ngoài cửa sổ, xuất thần rất lâu, trước mắt dường như hiện ra một bóng đánh anh tuần, trong lúc vô tình, nàng lại có thêm một tâm sự không muốn người khác biết.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, rất nhanh, nhóm đầu tiên mang đồ trang sức đến Ti Trân Phòng để trình lên cho Viên quý phi.

Ánh mắt Viên quý phi bắt bẻ, chỉ chọn lấy hai bộ lưu lại, những món khác đều đuổi trở về.

Hai bộ lưu lại kia chính là được làm thành từ ngọc khí vàng bạc lâu năm, hai thợ thủ công đều mừng rỡ như điên, được Viên quý phi ban thưởng một phen, những người khác vừa ao ước vừa ghen tỵ.

Sầm Thanh Thanh cũng đứng trong đám người, cảm khái nói: “Quý phi nương nương quả nhiên yêu thích vẻ đẹp của lông chim phi thúy, nếu chỉ là bộ trâm cài tóc bằng vàng cũng có thể mau chóng làm được, nhất định sẽ không thua những người khác....”

Bởi vì Sầm Thanh Thanh không đồng ý dùng phương pháp điểm thúy tàn nhẫn kia, cho nên chỉ có thể giúp gia gia làm chút việc đơn giản, tự nhiên không nhanh được như người khác, nhưng Sầm lão sư phụ cũng không muốn làm khó cháu gái, ông lão hiểu nàng không đành lòng, cũng biết an ủi bản thân, làm chậm để tinh tế, tất cả đều không nóng nảy.

May mắn có phần “Không nóng nảy” này, hai ông cháu bọn họ mới coi như tạm thời thoát một kiếp —

Bởi vì Viên quý phi chọn lựa tỉ mỉ, lưu lại hai bộ trang sức điểm thúy vô cùng hoa mỹ, vậy mà trong một đêm, biến thành hai tảng đá xấu xí bốc mùi khó ngửi.

Lúc tin tức truyền đến Nam viện, một mảnh xôn xao, hai thợ thủ công kia sợ nhũn chân, sau khi bị hai thị vệ kéo đi cũng không thấy trở về nữa.

Nghe nói Viên quý phi giận tái mặt, cảm thấy bị trêu đùa, ban đầu là gấp 10 lần ân thưởng, bây giờ chính là nghiêm trị gấp trăm lần!

Có tin đồn lén lút truyền ra, nói những người kia đều bị chặt hai tay, máu me đầm đìa cho chó của Viên quý phi ăn.

Nhất thời lòng người trong Nam viện hoang mang, tất cả mọi người nói nhất định là có gian tặc không nhìn thấy bên cạnh, thay xà đố cọt,

hãi hại hai thợ thủ công kia.

Có câu nói minh thương dễ tránh, ám hiểm khó phòng, ai cũng không biết kế tiếp bị hãm hại có phải là mình hay không, thế là bầu không khí ngột ngạt vô căn cứ như vậy tràn ngập Nam viện, mỗi thợ thủ công đều khóa chặt cửa phòng, tuyệt đối không tùy ý bày ra “bảo bối” mình làm.

Ngay cả lúc đưa tới Ti Trân phòng, cũng sẽ tự mình lặng lẽ đi một chuyến, tuyệt không mượn tay kẻ khác, cũng không trắng trợn lộ ra, ngăn chặt bất kỳ khả năng bị đánh tráo.

Trong không khí cẩn thận từng li từng tí, Ti Trân phòng lại trình lên một nhóm trang sức cho Viên quý phi, lúc này Viên quý phi dứt khoát lưu lại toàn bộ, mỗi nhà đều có thưởng, phòng ngừa “Không được chọn” sinh lòng đố kỵ, lại vụng trộm động tay chân.

Trong tầm cung của Viên quý phi tăng cường thủ vệ, nhưng dù vậy, đám đồ trang sức kia vẫn không “chịu nổi” quá ba ngày.

Quả thực là khó lòng phòng bị, một khắc trước còn đặt trong hộp trang sức rất tốt, một khắc sau nhìn lại, hoặc là biến thành tảng đá thối hoắc, hoặc biến thành nước bùn trong ao sen, mà hoang đường nhất là —

Viên quý phi đặc biệt yêu thích một đôi khuyên tai mã não đỏ, vậy mà lúc nàng ta đang thân mật cùng hoàng thượng, trực tiếp biến thành hai đồng máu tanh tươi trên lỗ tai, dính đầy mặt nàng ta và hoàng đế!

Lần này, không chỉ Viên quý phi nổi giận, ngay cả long nhan cũng giận dữ, đám thợ thủ công kia trực tiếp nhận tội “thích khách”, bị tống vào tử lao, tùy ý chém hỏi!

Trong cung trên dưới đều sợ hãi, người người cảm như hến, chỉ sợ rước họa vào thân, nhưng trên phố vẫn lặng lẽ lan truyền, nói Viên quý phi xưa nay nghiệp chướng nặng nề, đánh chết quá nhiều cung nữ, mới bị “ác quỷ” quấy rối không nhả.

Viên quý phi bệnh nặng mộ trận, tự nhiên cũng nghe được chút phong thanh, mời pháp sư nổi danh tới tầm cung của nàng ta trừ tà, mà trong

khoảng thời gian này, một nhóm thủ công còn lại trong Nam viện bị giam lỏng, nửa bước cũng không cho phép rời đi.

Cho dù không ai lại dám dâng đồ trang sức mới cho Viên quý phi, nhưng không chịu nổi lưỡi đao bức bách, Viên quý phi hạ tử lệnh, mỗi nhà đều phải thay phiên đưa đồ trang sức tới, ai cũng không được phép qua loa tắc trách trốn tránh, cho dù thật sự có quý thần làm loạn, nàng ta cũng không sợ hãi, tuyệt đối sẽ không để toàn bộ người trong cung xem chuyện cười của nàng ta!

5

Trong nháy mắt, 700 con chim phỉ thúy trong Chiết Túc uyển được sử dụng hết, toàn bộ đều biến mất trong Nam viện.

Không ai có thể thoát khỏi vận mệnh vào tử lao, những đồ trang sức dâng lên không chỉ biến thành máu loãng, thậm chí còn biến thành nước phân thối không người được, trực tiếp chảy xuống trán Viên quý phi, hoàng thượng buồn nôn mấy lần, không muốn gặp lại Viên quý phi.

Viên quý phi hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngược lại khơi dậy ý chí chiến đấu, mời tới rất nhiều pháp sư lợi hại, thề nhất định phải bắt được “ác quỷ” trong bóng tối đối nghịch nàng ta!

Cứ như vậy, lần đưa đồ trang sức này cuối cùng cũng đến phiên hai ông cháu Sầm gia.

Đêm trước đó Thù Tử Sơ tới Nam viện một chuyến, đưa trâm cài tóc lần trước nhặt được ở trong đình cho Sầm Thanh Thanh, Sầm Thanh Thanh cực kỳ bất ngờ.

Hình bóng kia dưới ánh trăng tay áo tung bay, đối diện với đôi mắt rụt rè của thiếu nữ, ôn hòa nói: “Thanh Thanh cô nương, cô nói xem? Dâng trâm cài tóc này cho quý phi nương nương thế nào?”

Thù Tử Sơ hỏi lại lần nữa, Sầm Thanh Thanh lúc này mới giật mình, lấy lại tinh thần, “Dâng... dâng trâm cài tóc?”

Dưới ánh trăng, lần đầu tiên đôi đồng tử của Thù Tử Sơ lấp lánh lên tinh hà, ở trong ẩn giấu một chút lo lắng không để lại dấu vết.

Trong lòng Sầm Thanh Thanh khẽ động, giống như nhận được một loại ám chỉ nào đó, bỗng nhiên quý thần xui khiến mở miệng nói: “Thù đại nhân, ta... ta có thể tin tưởng ngài không?”

Thù Tử Sơ sững sờ, nhưng cũng hiểu ý tứ của Sầm Thanh Thanh, hãnh hời nhếch môi, gật nhẹ đầu, trình trọng đặt cây trâm cài tóc vào tay Sầm Thanh Thanh.

“Cô tin ta, ngày mai trình cây trâm cài tóc này lên, được không?”

Sầm Thanh Thanh nhìn Thù Tử Sơ rất lâu, cuối cùng nói: “Được.”

Hai người ngẫm hiểu lẫn nhau, nhìn nhau cười một tiếng, có sự dịu dàng trong gió ẩn hiện.

6

Nhưng Sầm Thanh Thanh có năm mơ cũng không ngờ, mở hộp ra, đặt bên trong không phải là trâm cài tóc nàng làm, mà là cây trâm vàng gia gia nàng làm.

Sáng sớm bọn họ đã bị thị vệ dẫn vào trong cung Viên quý phi, tự mình dâng đồ trang sức lên cho nàng ta, nàng ta phải “kiểm hàng” tại chỗ.

Thù Tử Sơ cũng đứng bên cạnh, lúc nhìn thấy cây trâm vàng điểm thúy trong hộp, biến sắc, đột nhiên nhìn về phía Sầm Thanh Thanh.

Trên thực tế, Sầm Thanh Thanh cũng sững sờ tại chỗ, rõ ràng nàng bỏ trâm cài tóc do chính mình làm, sao lại biến thành trâm vàng của gia gia chứ?

Dường như nhìn ra sự ngạc nhiên và nghi ngờ của nàng, Sầm lão sư phụ tóc bạc phơ không khỏi xích lại gần cháu gái, dè dặt giọng nói: “Thanh Thanh, ông nghĩ tới nghĩ lui cũng không yên lòng, vẫn là đổi đi, dù sao nương nương yêu thích đồ trang sức điểm thúy, cây trâm cài tóc kia của con suy cho cùng làm quá...”

Ban đầu Sầm Thanh Thanh thật vất vả mới thuyết phục được gia gia, hôm nay muốn trình lên trâm cài tóc mình làm, nhưng lão nhân lặn lội khó ngủ, dù sao cũng là đại sự liên quan đến tính mạng, ông không

dám qua loa, trời còn chưa sáng liền lạng lẽ rời giường, cuối cùng đổi lại trang sức trong hộp.

Nghe nói vậy, hơi thở của Sầm Thanh Thanh ngừng lại, Thù Tử Sơ bên cạnh Viên quý phi đồng tử đột nhiên co rút, âm thầm nắm chặt lòng bàn tay, đúng là thiên ý trêu người, hãn nghìn tính vạn tính lại không tính tới cái bất ngờ này!

“Nghe nói tay nghề của Sầm gia các người truyền thụ mấy đời, hôm nay nhìn thấy, quả thật phi phạm, bốn cung chọn nhiều loại trang sức như vậy, duy chỉ có trâm vàng này rực rỡ lóa mắt, được lòng bốn cung nhất, nhất là lông chim phi thúy điểm thúy này, đơn giản hoàn mỹ không tì vết...”

Viên quý phi cầm trâm vàng trong hộp, yêu thích cực kỳ, khen không dứt miệng, Sầm lão sư phụ bên cạnh lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bất giác sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

Vẫn may ông kịp thời đổi lại trang sức, bất kể như nào, cửa thứ nhất này cuối cùng cũng qua, đồ trang sức chiếm được sự yêu thích của Viên quý phi, về sau trâm vàng này có biến thành vật kỳ quái hay không, ông không có cách nào dự đoán, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Lúc trong lòng mới nghĩ như vậy, Viên quý phi bỗng nhiên hét thảm một tiếng, đám người nhìn lại, chỉ thấy cây trâm vàng sắc sỡ lóa mắt trong tay nàng ta trong nháy mắt biến thành hàm răng đầm đìa máu me, trực tiếp hung ác cắn lên bàn tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng ta một cái.

“Nương nương cẩn thận!”

Thù Tử Sơ nhanh chóng tiến lên, phẩy tay áo đánh vỡ hàm răng kia, kéo được bàn tay không ngừng chảy máu của Viên quý phi, Viên quý phi thét chói tai: “Yêu vật đến, yêu vật lại đến!”

Hàm răng kia bị đánh rơi xuống đất, trong chớp mắt liền hóa thành vũng máu loãng, tanh hôi vô cùng, sắc mặt của toàn bộ người trong cung đại biến.

Viên quý phi điên cuồng la hét, trong mắt đan xen hoảng sợ cùng phần hận, “Người đâu, truyền Lăng Chân pháp sư, gọi Lăng Chân pháp sư tới ngay lập tức!”

Xong rồi, xong rồi, mặt mũi Sầm lão sư phụ trắng bệch, hai chân nhũn ra, trực tiếp quỳ trên mặt đất, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy...”

Viên quý phi đá một phát lên ngực ông, hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Còn hai tiện nhân này, mau lôi hai tiện nhân này xuống cho bổn cung!”

“Nường nường tha mạng, nường nường tha mạng!”

Thị vệ thô bạo tiến lên, Sầm lão sư phụ đau khổ cầu xin tha tội, thiếu nữ bên cạnh ông lại vô thức nhìn về phía Thù Tử Sơ, trong cái liếc mắt ấy, dường như có thiên ngôn vạn ngữ được truyền đi, lại trước cơn thịnh nộ của Viên quý phi, cuối cùng không có cách nào xoay chuyển.

Thù Tử Sơ đi qua, mặc cho thị vệ áp giải hai ông cháu Sầm gia, chỉ âm thầm thở sâu, thu lại rất nhiều cảm xúc nơi đáy mắt.

7.

Trong phòng giam âm u ẩm ướt, lúc Thù Tử Sơ tới thăm Sầm Thanh Thanh, nàng đang bị mấy tên lính canh ngục vây vào trong góc, liều mạng giãy dụa, kêu đến khàn giọng, “Đừng, đừng qua đây, không được chạm vào ta!”

Những tên canh ngục kia cười dữ tợn tiến lên, hung hăng xé rách xiêm y của nàng, hai mắt Sầm lão sư phó trong ngục đang khóa đỏ ngầu, “Súc sinh, các người những tên súc sinh này, các người chết sẽ không tử tế, mau buông cháu gái ta ra!”

Ngay lúc mấy cánh tay đen đúa dầu mỡ của chúng sắp mò về phía Sầm Thanh Thanh, một luồng sức mạnh ập tới, bọn chúng chỉ cảm thấy trước mắt lóa lên, lúc còn chưa thấy rõ xảy ra chuyện gì, người đã bị đá văng ra ngoài.

“Đừng, đừng chạm vào ta.”

Sầm Thanh Thanh ở góc hẻo lánh còn quơ tay lung tung, mặt đầy nước mắt, y phục lộn xộn, cả người đang chìm trong sợ hãi tột độ.

Thằng đến khi nàng được bao bọc bởi vòng tay ấm áp, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Là ta, Thanh Thanh cô nương, là ta!”

Lúc này Sầm Thanh Thanh mới ngẩng đầu lên, cơ thể run rẩy, nước mắt tràn mi, “Thù... Thù đại nhân!”

Thù Tử Sơ ôm nàng thật chặt, không dám tưởng tượng nếu mình đến chậm một bước, sẽ xảy ra chuyện đáng sợ thế nào.

Hắn cười ngoại bào của mình, trực tiếp bao lấy Sầm Thanh Thanh y phục không chỉnh tề, trong lòng không khỏi dâng lên một chút khổ sở, đang muốn mở miệng trấn an vài câu lại vô ý nhìn thấy một vết bớt đỏ thẫm, đôi đồng tử của hắn chợt co lại, cẩn thận nhìn kỹ —

Ngay chỗ xương quai xanh của Sầm Thanh Thanh, có một vết đỏ nhàn nhạt, giống như một bông sen, thanh nhã yên tĩnh, vô cùng hợp với khí chất của người thiếu nữ, chính xác là cái bớt sinh ra đã có.

Tay Thù Tử Sơ khẽ run lên, hắn mạnh mẽ kìm nén kích động trong lòng, dùng ngoại bào bọc kỹ Sầm Thanh Thanh lại, đỡ nàng đứng dậy.

Đám canh ngục kia sớm đã nhận ra vị “hồng nhân” (tâm phúc, được sủng ái) bên người Viên quý phi, từng tên mặc dù mặt mũi bị đánh bầm dập, lại không dám thở mạnh một tiếng, quỳ gối dưới chân Thù Tử Sơ: “Thù đại nhân!”

Nét mặt Thù Tử Sơ như băng sương, lạnh lùng nói: “Sầm cô nương là người ở quê ta, nếu các người còn dám bất kính với nàng, đừng trách ta không khách khí!”

Lông mi Sầm Thanh Thanh run lên, không tự chủ nghiêng đầu nhìn về phía Thù Tử Sơ, dường như biết nàng suy nghĩ điều gì, gương mặt tuấn tú thấp giọng nói: “Yên tâm, mọi chuyện đều có ta, ta sẽ cứu hai người.”

Hắn sát lại gần, nhất thời Sầm Thanh Thanh ngẩn người, dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Ngày hôm sau Thù Tử Sơ lại tới đại lao một chuyến, quả nhiên như lời hăn nói, trực tiếp đón hai ông cháu Sầm gia ra, lại sắp xếp đi vào Nam viện.

Một khắc trước còn là tù nhân, lắc mình một cái lại biến thành khách quý của Viên quý phi nương nương, Sầm Thanh Thanh thực sự hồ đồ rồi.

Đến đêm Thù Tử Sơ tới tìm mào, lúc này mới nói ra ngọn nguồn: “Là ta đã nói với nương nương, cô có thể làm ra Thiên Lan Vũ Y, nàng ta mới thả cô, còn ra hạn cho cô nửa tháng, lệnh cô làm ra loại vũ y này, như vậy có thể lấy công chuộc tội, thả cô và gia gia cô xuất cung.”

“Thiên Lan Vũ Y?” Sầm Thanh Thanh chưa từng nghe qua, càng thêm mơ hồ, “Đây là cái gì?”

Thù Tử Sơ giải thích: “Đó là một lời đồn từ xa xưa, từng có một tộc thần dệt, tên là Thiên Lan, có thể sử dụng lông chim phi thúy để dệt quần áo, mỗi một bộ đều nhẹ như cánh ve, sắc sỡ lóa mắt, tuyệt mỹ phi phàm, Viên quý phi khao khát đã lâu nhưng trước nay khổ tìm vẫn không có kết quả, lần này sau khi biết được cô sẽ làm, nàng ta liền động tâm.”

“Nhưng ta chưa từng nghe qua tin đồn này, cũng không biết làm Thiên Lan Vũ Y gì đó, cho dù ta thật sự ta có thể dùng lông chim phi thúy làm áo, nhưng nửa tháng ngắn ngủi không thể hoàn thành, lấy gì giao cho Viên quý phi chứ?”

Đúng vậy, Sầm Thanh Thanh nói cũng không sai, Viên quý phi đưa ra kỳ hạn nửa tháng, căn bản chính là nửa tin nửa ngờ, thăm dò một phen, cũng không phải thực chất muốn buông tha cho hai ông cháu Sầm gia, chẳng qua là để lại mặt mũi cho Thù Tử Sơ.

Nhưng Thù Tử Sơ nhìn Sầm Thanh Thanh trong gió đêm, nói ra dự tính trong lòng: “Thanh Thanh cô nương, cô đừng quá lo lắng, nửa tháng này cô cứ ngồi trong phòng chờ đợi, mỗi ngày thuận tiện giả vờ giả vịt, ta sẽ lặng lẽ tới tìm cô giao Thiên Lan Vũ Y, cô hiểu không?”

Ánh mắt hẩn trong trẻo, giọng nói dịu dàng, Sầm Thanh Thanh cảm thấy giống trong mộng, dường như nàng bị hãm vào thật sâu, không khỏi lẩm bẩm: “Thù đại nhân... Rốt cuộc ngài là ai? Vì sao lại muốn cứu ta và gia gia như vậy?”

“Không phải ta đã từng nói trong lao sao?” Thù Tử Sơ hơi cong khóe môi, dưới ánh trăng sao, càng thêm dịu dàng, “Thanh Thanh cô nương, ta là người quê cô, chẳng lẽ cô không tin sao?”

8.

Quê nhà của Sầm Thanh Thanh là một trấn nhỏ ở phương nam, nơi ấy mưa bụi mờ lung, sương mù như mộng. Khi còn nhỏ nàng luôn đi theo bên người gia gia học tay nghề, về sau hai ông cháu mới đến hoàng thành, mở một cửa hàng trang sức nhỏ, dựa vào thủ nghệ danh tiếng càng ngày càng tốt, lúc này mới bị Viên quý phi triệu vào trong cung.

Chỉ là trong trí nhớ của Sầm Thanh Thanh, cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua Thù Tử Sơ, người chói mắt giống như hẩn, nếu sinh ra ở trấn nhỏ, cô nương nhà ai lại không biết?

Huống hồ họ “Thù” này cũng cực kỳ hiếm thấy, nơi ấy gần như lác đác không có mấy người, vậy tại sao Thù đại nhân muốn nói hẩn... là người ở quê cô?

Sầm Thanh Thanh nghĩ mãi không ra, trong lúc còn đang nghi hoặc, kỳ hạn nửa tháng trôi qua rất nhanh, đêm khuya của ngày cuối cùng, có một bóng dáng yên lặng không một tiếng động đi tới trước cửa sổ, nhẹ nhàng gõ mấy cái.

Lúc Sầm Thanh Thanh đẩy cửa sổ ra, bị một màn trước mặt làm sợ ngây người —

Ánh sáng nhu hòa trên bộ vũ y bắn ra bốn phía, dưới trăng thanh gió mát, ánh sáng chiếu rạng rỡ, phảng phất như Ngân Hà trên cửu thiên chi thượng (trên chín tầng trời) đổ xuống, hóa thành bộ tiên y này, mặc vào liền có thể giẫm lên mây mà đi, phi thăng thành thần tiên.

Lông vũ màu thủy lam kia tinh mỹ vô song, chập chờn theo gió, như đom đóm ban đêm, tản ra ánh sáng nhẹ kinh động lòng người, kinh diễm đến mức khiến Sầm Thanh Thanh nửa ngày không thốt ra được một câu.

Thù Tử Sơ đứng trong gió đêm, cùng với Ngàn Lan Vũ Y kia lại mang đến cảm giác tương dung kỳ lạ, giống như trong người có ta, trong ta có người, hẳn chính là thân tiên phi thăng vũ hóa.

Chỉ là tối nay, dưới ánh trăng, sắc mặt hẳn tái nhợt khác thường, có lẽ là vì chế tạo Ngàn Lan Vũ Y này mà hao phí quá nhiều tâm lực, ngay cả đôi môi cũng không còn một chút huyết sắc.

Sầm Thanh Thanh chú ý tới sự rã rời và suy yếu của hẳn, đang lúc muốn mở miệng, hình bóng dưới ánh trăng đã cười nói trước: “Thanh Thanh cô nương, thế nào, ta không lừa cô chứ?”

Đôi mắt của hẳn trong veo, ý cười dịu dàng, ánh mắt trực tiếp tiến vào lòng Sầm Thanh Thanh, nàng bỗng thấy quanh người có một luồng ấm áp phủ xuống, cũng không nhịn được cười một tiếng, từng chữ rõ ràng —

“Thù đại nhân, ta tin ngài, ta vẫn luôn tin ngài.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Sầm Thanh Thanh liền cùng gia gia tới nơi ở của Viên quý phi dâng Ngàn Lan Vũ Y, Thù Tử Sơ ngồi trong lương đình trong viện yên lặng chờ bọn họ trở về, đợi sự việc kết thúc liền đưa bọn họ xuất cung.

Bên trong thâm cung, dù thế nào cũng quá nguy hiểm, hẳn không muốn nàng có một chút tổn thương. Còn hẳn, sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, liền xuất cung tìm nàng.

Một đời dang dở, có lẽ cuối cùng hẳn đã tìm được ý nghĩa mới của nhân sinh, không cần phải cô đơn lẻ bóng, lầm lũi một mình.

Mang theo mong đợi và mơ ước với tương lai, Thù Tử Sơ ngồi trong lương đình, một lần đợi này, liền đợi đến lúc hoàng hôn.

Ngoài cửa viện dường như có tiếng bước chân tới gần, trong lòng hẳn vui mừng, đứng dậy quay đầu, khi thấy bóng dáng thanh lệ dưới ánh

hoàng hôn, trong lúc nhất thời cái gì hấn cũng không để ý, đi thẳng tới chỗ nàng.

“Thanh Thanh cô nương, cuối cùng cô cũng trở về, ta còn lo lắng...”

Cơ thể của Sầm Thanh Thanh lại run rẩy mấy cái, sắc mặt trắng bệch, lúc Thù Tử Sơ muốn chạy vội tới, cuối cùng dùng hết sức lực gào lên một câu —

“Thù đại nhân trốn mau!”

Nào còn kịp chứ? Nhân mã núp trong bóng ta nối đuôi nhau tràn ra, cầm trong tay kiếm gỗ đào bày trận, nháy mắt vây lấy Thù Tử Sơ, người cầm đầu chính là Lăng Chân pháp sư bên người Viên quý phi!

Hắn ta trợn ngược hai mắt, một đạo phù chú bay thẳng tới chỗ Thù Tử Sơ, “Thì ra là một yêu vật như người làm loạn, còn không hiện nguyên hình?!”

Cuồng phong gào thét, đất đá bay mù trời, một đạo lam quang chói mắt bắn ra, tiếng chim kêu thê lương vang lên bên tai mọi người.

Hai cánh to lớn mở rộng, lông vũ màu lam mỹ lệ tuyệt luân, dưới ánh mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, đúng là một con chim phi thúy tu luyện thành tinh!

9.

Thù Tử Sơ có chết cũng không ngờ được, cho dù hấn kiêng kỵ Lăng Chân pháp sư, không cùng Sầm Thanh Thanh đi dâng vũ y, khí tức quanh người hấn vẫn bị bại lộ.

Bộ y vũ kia vốn là do hấn dùng lông vũ của mình để chế tạo, mang theo linh khí của hấn, cho dù sử dụng pháp thuật cũng khó có thể che giấu hoàn toàn.

“Chờ một chút, trên vũ y này có dính yêu khí!”

Cứ như vậy, thân phận của Thù Tử Sơ bị bại lộ, tất cả mộng tưởng của hấn đều hóa thành bọt nước, chờ đợi hấn, chỉ có lông chim cực đại mạ vàng bên trong Chiết Trúc uyển.

Bên ngoài lồng chim không chỉ dán phù chú, còn có chuông lục lạc đỏ tươi, hoàn toàn vây nốt hấn lại, không có một chút sức mạnh để chốn thoát.

Lúc Sầm Thanh Thanh đến thăm hấn, đôi mắt phiếm hồng, từng chữ đều mang nước mắt, “Bọn chúng dùng tính mạng của gia gia uy hiếp ta, bắt ta nói ra là ai dệt Ngàn Lan Vũ y, nếu không... nếu không sẽ đem gia gia... Thù đại nhân, thật xin lỗi, là ta bán đứng ngài, ngài làm tất cả cũng là vì giúp ta, mà ta lại...”

Thiếu nữ bên ngoài lồng chim ôm mặt, khóc không thành tiếng.

Thù Tử Sơ trong lồng chim tựa vào một góc, dưới tóc dài tán loạn, sắc mặt tái nhợt, từ đầu đến chân đều suy yếu vô cùng.

Hấn yếu ớt nhìn thiếu nữ, bỗng nhiên có vẻ mệt mỏi, quay đầu nói, “Ta vốn cho rằng, cô và những phạm nhân khác... không giống nhau.”

Âm thanh trầm thấp khàn khàn trong lồng vang lên, mỗi câu mỗi chữ mang theo một nỗi bi thương không thành lời, “Cô sẽ không biết, khi ta thấy bớt hình hoa sen của cô, lúc nhận ra cô, trong lòng ta vui mừng thế nào, ta ở trên nhân thế tìm cô rất nhiều năm, cuối cùng gặp mặt cô lần nữa, mà may mắn hơn chính là, cô không hề thay đổi, vẫn là tiểu cô nương tâm địa thiện lương như hồi nhỏ, ngay cả một con chim phi thúy cũng không nỡ tổn thương...”

Có lẽ đây là đoạn ký ức Sầm Thanh Thanh đã sớm quên lãng, lúc nàng còn sống ở trấn nhỏ kia, đã từng cứu một con chim phi thúy màu lam thoi thóp dưới tay gia gia mình.

Nàng giấu nó vào ngực, vụng trộm mang ra ngoài, ấn ký hoa sen xinh đẹp kia, chính là từ lúc đó, khắc sâu trong lòng Thù Tử Sơ.

Dưới sự chăm sóc của nàng, hấn nhạt về được cái mạng, sau nàng thừa dịp lúc gia gia ra ngoài, thả hấn về bầu trời.

Từ đó, ở trấn nhỏ kia, tiểu cô nương trở thành sự tồn tại dụi dàng nhất trong lòng hấn.

Cho nên hấn mới có thể nói với nàng: “Thanh Thanh cô nương, ta là người quê cô, chẳng lẽ cô không tin sao?”

Bởi vì từ lâu hẳn đã coi trấn nhỏ sương mù như mộng kia, trở thành quê hương của mình.

Về sau hẳn ở trong núi dốc lòng tu luyện, nhân duyên trùng hợp uống một giọt tiên lộ, đột nhiên được ngàn năm đạo hạnh, hóa thành hình người.

Hẳn lập tức tới trấn nhỏ tìm nàng, nhưng nàng biến mất rồi, thiên hạ mênh mông, hẳn không biết đi đâu tìm nàng.

Cùng lúc đó, hẳn dùng hình người hành tẩu thế gian, chính mắt thấy quá nhiều đồng bạn bị rút lông tàn nhẫn, làm thành đủ loại đồ trang sức điểm thúy, thê thảm chết đi.

Hẳn thù hận những nhân loại tàn nhẫn xấu xí kia, dần dần sinh ra lòng trả thù, hẳn nghĩ ra một diệu kế, dùng tên giả “Thù Tử Sơ”, đi vào hoàng thành, bắt đầu thiên la địa võng của mình.

Cái gọi là họ “Thù”, không chỉ là ý “báo thù”, mà “Sơ” là bởi vì hẳn muốn tìm được người năm đó gặp lần đầu tiên (sơ ngộ) trên trấn nhỏ.

Hẳn ở hoàng thành thận trọng đi từng bước, sau khi thành công lấy được tín nhiệm của Viên quý phi, theo như ý nguyện làm tới Thù Ti trần, bắt đầu kế hoạch của mình.

Cái gì mà Khánh Sinh yến, chẳng qua là hẳn vì thợ thủ công trong thiên hạ mà bày một bữa Hồng Môn yến, chỉ còn chờ bắt ba ba trong rọ, vì đồng tộc báo huyết hải thâm cừ!

Hẳn mượn tay Viên quý phi, trần tợn vơ vét thợ thủ công am hiểu điểm thúy trên đời này, triệu kiến từng người tiến cung, bắt đầu “Báo thù chi cục”.

Lồng chim mạ vàng nhất 700 con chim phi thúy kia, chẳng qua là một cái huyền thuật của hẳn, những cái đó thật ra là thi cốt của 700 con chim bói cá đã chết, là tội nghiệt nặng nề mà những thợ thủ công này phạm phải!

Hẳn lạnh mắt nhìn bọn chúng từng người từng người rơi vào cạm bẫy, số phận bi thảm, trong lòng thống khoái vô cùng. Thế gian nhân quả báo ứng, vốn dĩ nên như vậy, khi bọn chúng tàn nhẫn rút lông vũ chim

phỉ thúy, lúc trên tay dính vô số máu chim phỉ thúy, không nghĩ tới sẽ có một ngày này?

Cái gọi là nợ máu phải trả bằng máu, chẳng qua là vậy.

“Ngày đó ở trong đình những lời nói kia của cô làm ta cực kỳ cảm động, cô nói trên thế gian không chỉ có lông chim phỉ thúy mới xinh đẹp rung động lòng người, một ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một hòn đá, cũng đều là phong cảnh độc nhất vô nhị giữa thiên địa, so với việc giết hại sinh linh vô tội, chẳng bằng đem những phong cảnh này điêu khắc trong đồ trang sức.”

“Lúc ấy ta nghe thật sự cực kỳ xúc động, nếu như người trên thế gian đều nghĩ giống như cô thì tốt rồi, chết chóc rất ít, đáng tiếc, từ bi và thiện lương từ trước tới giờ là thứ phạm nhân thiếu thốn nhất, mà tham lam và dục vọng, mới là thứ mà bọn chúng vĩnh viễn truy cầu.”

“Ta vốn cho rằng, cô sẽ là ngoại lệ, thế nhưng...” Người kia ngẩng đầu lên, nhìn thiếu nữ qua lồng giam, bên môi gợn lên một ý cười trào phúng, “Ta sai rồi.”

Giọng nói của hắn lạnh như băng, quanh quẩn trong điện, thiếu nữ nghe thấy khuôn mặt trắng bệch trong nháy mắt —

“Viên quý phi đã tới trước cô, sớm nói cho ta biết, lần này cô lập đại công, nàng ta sẽ đem vị trí trong ti trân đã hứa cho cô. Mà cô còn cần làm một chuyện, chính là trong Khánh Sinh yến của nàng ta, ngay trước mặt văn võ bá quan, dùng kiếm gỗ đào của Lãn Chân pháp sư kia đâm vào ngực ta, để ta hồn phi phách tán, đúng không?”

10.

Pháo hoa rợp trời, ăn uống linh đình, trên dưới hoàng cung cực kỳ náo nhiệt.

Bữa Khánh Sinh yến này, còn có một khâu đặc biệt, mọi người chăm chú bên dưới, Viên quý phi đi lên đài cao, kéo vải tơ đỏ tươi làm lộ ra một lồng chim mạ vàng cực lớn, đám người đứng xem xôn xao.

“Đây chính là tế phẩm hôm nay vì bản cung cầu phúc, khoảng thời gian trước gây sóng gió trong cung chính là con yêu vật này, còn may

bị Lăng Chân pháp sư của bản cung bắt được, hôm nay bên trên thịnh yến, liền đem nó hiến tế trời xanh, phù hộ quốc thái dân an.”

Nam nhân trong lồng thân hình thon gầy, sắc mặt trắng bệch, nghe nói vậy cũng không có chút phản ứng, chỉ là trong đôi đồng tử yếu ớt hiện ra hàn quang, một mực tập trung vào một bóng dáng trên đài.

Viên quý phi cũng nhìn về người kia, câu lên một nụ cười ý vị thâm trường, “Sâm Ti trân, lên đây đi, yêu vật là người phát hiện được, cũng do người tự tay xử lý.”

Thú vị cỡ nào, để một đôi hữu tình trở mặt thành thù, để yêu vật này nhìn tận mắt, người mình yêu từng bước tiến lên, trước mặt mọi người dùng kiếm đâm xuyên qua ngực hẳn, quả thực rất thú vị, đây chính là hậu quả của việc đối nghịch với nàng ta!

Nụ cười đắc ý bên môi không thể che giấu, Viên quý phi được cung nữ đỡ xuống đài, nghiêm chỉnh mà ung dung ngồi vào vị trí giữa bữa tiệc, đã không kịp đợi mà muốn thưởng thức một màn tuyệt vời này.

Thiếu nữ mặc cung trang hoa lệ, tóc dài búi cao, đã không còn dáng vẻ ngây ngô lúc mới vào cung, lại có thêm mấy phần đoan trang và uy nghi.

Nàng bước lên từng bậc, nắm chặt kiếm gỗ đào dán phù chú, chậm rãi tới gần lồng chim mạ vàng kia.

Trong nháy mắt, khi hai người bốn mắt chạm nhau, gió đêm thổi qua, dưới ánh trăng lại có cảm giác dường như trải qua mấy đời.

Khuôn mặt nam nhân cười nhợt nhạt, “Động thủ đi, Sâm Ti trân, để ta làm đá lót đường, đưa cô lên như điều gặp gió, một bước lên mây, coi như trả hết tất cả ân tình nợ cô, đời này, ta cũng không thiếu gì cô nữa.”

Trong tiếng cười mang theo hàn ý và trào phúng, thiếu nữ lại không nói một lời, chỉ bình tĩnh nhìn đôi mắt kia, kiếm trong tay chậm rãi giơ lên.

Tất cả ánh mắt đều dõi theo nhất cử nhất động của nàng, người trong lồng ngược lại cười nhẹ một tiếng, một giọng nói trầm thấp không thể

nghe thấy vang lên, “Thù Tử Sơ, ta luôn nói ta tin ngài, nhưng ngài vì sao... không thể tin ta một lần chứ?”

Nam tử trong lồng bỗng nhiên mở to mắt, lúc còn chưa kịp phản ứng, thiếu nữ đã đột nhiên giơ kiếm gỗ đào lên, mạnh mẽ chặt đứt lục lạc đỏ tươi, còn xé những phù chú kia xuống, vội vàng lấy chìa khóa trộm được mở cửa lồng chim.

Một loạt động tác nhanh đến mức khó tưởng, dường như đã luyện qua vô số lần trong lồng.

Đúng vậy, nàng giả vờ ứng thuận Viên quý phi, ngồi lên cái vị trí Ti trần buồn cười này, có điều là vì muốn lấy được sự tín nhiệm của bọn họ, muốn tranh thủ một cơ hội chạy trốn cho hẳn!

Trước Khánh Sinh yến, nàng sớm đã lặng lẽ đưa gia gia ra khỏi cung, bây giờ không còn mối lo âu, liều cả tính mạng cũng muốn cứu hẳn ra! Sắc mặt của tất cả mọi người dưới đài đại biến, không thể tin được, Lăng Chân pháp sư vội vàng đứng dậy, “Không ổn rồi, tiện nhân kia muốn thả yêu vật!”

Thế nhưng đã trễ, lồng chim vây khốn Thù Tử Sơ như thùng rỗng kêu to, nam nhân trong lồng phi thân ra ngoài, cuốn lấy nữ tử trên đài, một tiếng chim kêu rạch ngang bầu trời, giữa ánh lam quang rực rỡ, lại có một con chim phi thúy mỹ lệ tuyệt luân bay lên.

Hai cánh to lớn dấy lên cuồng phong làm đổ lò lửa trước đài tế, lửa nóng bốc lên hừng hực, không chỉ cắt đứt con đường phía trước của Lăng Chân pháp sư, mà còn khiến đám văn võ bá quan hoảng sợ kêu la, chạy trốn tứ phía.

Đó là trận đại hỏa hoạn trăm ngàn năm trong cung chưa từng có, dường như mang theo một biến oán khí, mãnh liệt càn quét toàn bộ thiên địa, giữa lúc mọi người thi nhau chạy trốn, mơ hồ trông thấy một đạo quang lam xông ra biển lửa, bay về hướng chân trời, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi...

11.

“Mẹ, sau đó thì sao?”

Trấn nhỏ mưa bụi mông lung, sương mù như mộng, trong cửa hàng bán sơn phấn sâu trong ngõ không đáng chú ý, một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác ngồi trước bàn, đầu hơi nghiêng, bộ dạng ngây thơ, truy hỏi mẫu thân: “Đại đếu có mang theo tiểu tử tử kia chạy khỏi hoàng cung không? Bọn họ sống tiếp chứ?”

Mẫu thân kia áo vải cài trâm, lại dịu dàng tú lệ như sơn thủy, nàng vừa thêu túi thơm, vừa cười sờ đầu tiểu cô nương, dịu dàng nói: “Bọn họ ấy, bay tới một nơi rất xa, bay tới cung trăng, hầu bên người Hằng Nga tiên tử, trên đời không còn người nào gặp qua bọn họ...”

“Vậy sau đó thì sao?” Tiểu cô nương vẫn chưa thỏa mãn, không buông tha truy hỏi.

Trước quỳ, một nam nhân đang lau hộp phấn sơn trong tay dừng lại, nghe cuộc đối thoại của vợ con, khéo môi không khỏi cong lên.

Hắn mặt mày tuấn tú, khí chất lỗi lạc, nửa bên mặt mang theo mặt nạ bằng sắt đen nhánh, lộ ra một chút vết tích bị bỏng, nhưng cho dù như vậy, cũng không thể che hết vẻ tao nhã trên người.

Hắn buông hộp sơn phấn xuống, đi tới trước bàn, ôm con gái lên đầu gối, ôn hòa cười nói: “Sau đó, bọn họ sinh ra một con thỏ nhỏ trên cung trăng, con thỏ nhỏ tham ăn tham chơi, mỗi ngày đều trộm bánh hoa quế của Hằng Nga tiên tử...”

“Thế nhưng vì sao là đại đếu mà lại sinh ra được con thỏ chứ? Vì sao con thỏ lại muốn ăn vụng bánh hoa quế?” Tiểu cô nương rúc vào trong ngực của phụ thân, vẫn tò mò hỏi.

Nam tử không trả lời cô bé, chỉ lấy tay che kín mắt nó, xích lại gần thê tử, nhìn nhau cười một tiếng rồi dịu dàng hôn xuống.

Bên ngoài sương mù mông lung, tiếng mưa rơi rả rích, tường xanh ngói trắng, giữa trời đất một mảng yên tĩnh.

Editor: Truyện làm từ lâu rồi mà hôm nay mới cho em nó lên sóng. Chắc từ nay mì sẽ nghỉ làm mảng cổ đại, huyền huyền gì đó, mì chỉ làm hiện đại thôi. Tầm tháng 8 mì sẽ ngoi lên làm truyện đều đặn, đừng quên mì nhé :)))

Table of Contents

[Hồng Nhan Thủ Yết \(Bản Viết Tay Của Người Con Gái Đẹp\) Ngô Ngọc](#)